

Ավետիք Իսահակյան

Ա՜խ, իմ սիրտըս, վա՜խ, իմ սիրտըս

Ա՜խ, իմ սիրտըս, վա՜խ, իմ սիրտըս
Օրուց – մանկուց հալավ – մաշավ...

Աշխարհ մտա, վարդ սիրեցի,
Անսեր վարդը սիրտըս ծակեց.
Մենակ ապրա, արուն լացի,
Աստղս էլ երկնում թառամեց...

- Ծո՛վ, սիրտըդ բա՛ց, - բա՛ց խորն ու լայն,
Շա՛տ դադրած եմ, ծոցըդ կուգամ...

1897

Ալեքսանդրապոլ